

— Дъще, — рекла майката, — тази гега ти носи щастие. Да я препрѣчимъ надъ кѫщнитъ врати, че който ни въ дома влѣзе, злото навънъ да остава.

Така направили. Влизали много момци въ дома на девойката, но тя всѣкога познавала, че дошлиятъ не иде, за да остане . . . Най-после дошълъ единъ окжсанъ овчарь. Трепнало сърдцето на момата. И станало чудо: овчарската гега паднала отъ гредитъ, строшила се и изсипало се скритото въ нея овчарско злато . . .

Стояли слизани момъкъ и мома.

Момата шепномъ продумала:

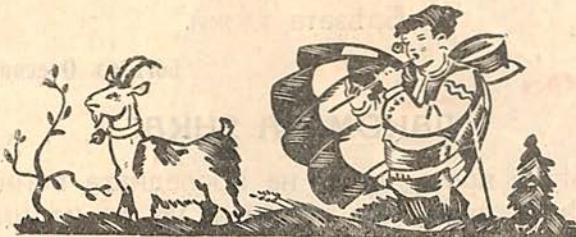
— Азъ още съ първо влизане познахъ, че ще найда щастието си въ тебе.

А овчарътъ отговорилъ:

— Щомъ прескоихъ тоя прагъ, усѣтихъ, че Богъ ще ми повърне пакъ богатството: тая гега е моя, изгубихъ я въ Пашмаклийското езеро.

Така овчарь и мома се сприказвали. И девойката открила въ него своето щастие, а овчарътъ намѣрилъ въ нея своето богатство.

Антонъ Страшимировъ

АНТОНЪ СТРАШИМИРОВЪ

Антонъ Страшимировъ е роденъ презъ 1872 година въ Варна. Следъ свършване гимназия, следвалъ по литература въ Швейцария. Като се върналъ отъ странство, станалъ учитель, редактираше списания, билъ народенъ представител. Той е голѣмъ нашъ писател и общественикъ. Написалъ е много разкази, повести, романни, драми и комедии. Въ тѣхъ той рисува нашия селски и градски животъ.

Той дава много хубави описания на българската природа въ книгата си „Подъ южното небе“, отгдeto вземаме и разказа, който печатимъ.

Антонъ Страшимировъ почина на 7 декември т. г. въ Виена, оплакванъ отъ цѣлия български народъ.